

HOOFDSTUK 1

DE ONTWERPSTUDIO

‘Jullie laatste concert in Seoul heeft veel indruk gemaakt op de fans,’ zei Ha Jun. Hij leidde Song Yi, Willow en Iseul van de ene steeg naar de andere om de drukke straten van Tokio te vermijden. ‘Maar jullie moesten eens weten wat ik voor jullie optreden van morgenavond heb geregeld. De fans van ALIBI zullen dat optreden nooit vergeten. Het wordt episch! Episch, zeg ik jullie!’ Hij sloeg linksaf, daarna rechtsaf en vervolgens weer linksaf.

‘Weet je zeker dat je weet wat je doet, Ha Jun?’ vroeg Song Yi aan haar broer. ‘Het is niet gemakkelijk om de manager van een veelbelovende K-popgroep te zijn. Ik weet dat de producer je heeft aangenomen voor deze tournee, maar weet je zeker dat je er klaar voor bent?’

Song Yi droeg een lichtroze topje en een aansluitende zwarte korte broek. Haar gebloemde shopper had ze gekocht op een kunstmarkt. Normaal gesproken droegen de meiden van ALIBI opvallende kleren, maar vanochtend had Ha Jun tegen hen allemaal gezegd dat ze hun vrijetijdskleding moesten aantrekken.

‘Ik ben de beste manager die jullie hebben,’
antwoordde Ha Jun.

‘Je bent de enige manager die we hebben,’ zei Song Yi. ‘Was het je bedoeling om ons naar de stilste steeg van heel Japan te brengen?’ Ze gebaarde naar de oude gebouwen om hen heen; ze zagen er verwaarloosd uit, verweerd door de zon. Terwijl een groot deel van Tokio werd verlicht door lampen en knipperende neonreclames, was dit deel van de stad vervallen en volledig verlaten. Nadat ze de eerste keer linksaf waren geslagen, hadden ze niemand meer gezien.

‘Twijfel nooit aan me,’ zei Ha Jun tegen zijn zus. ‘Ik heb alles onder controle.’ Uiteindelijk bleef hij staan voor een eenvoudige, houten deur.

Song Yi hield haar hoofd schuin en keek naar de deur. Ze zag geen deurknop of andere manier om binnen te komen. ‘Dat moeten we afwachten, denk je niet?’

‘Ik vind je vintage-uitstraling leuk, Ha Jun,’ zei Willow terwijl Ha Jun op zijn telefoon controleerde of ze bij het juiste adres waren. ‘Leuk dat je het bomberjack draagt dat ik voor je heb ontdekt.’

Ha Jun had het donkergrijze jack gecombineerd met een wit T-shirt en een kaki joggingbroek.

Willows wijde, roze ballonbroek met lange, loshangende riem was net als de outfit van Song Yi bedoeld om haar eruit te laten zien als een normaal persoon die door de straten van Tokio liep. De modieuze crop top benadrukte haar ‘vrije dag’-uitstraling, maar

haar dure sneakers verraadden dat ze pas geleden flink wat geld voor zichzelf had uitgegeven.

‘Dit geeft mij niet bepaald een episch gevoel,’ zei Iseul terwijl ze haar ogen half dichtkneep achter haar nieuwe bril met doorzichtig montuur. Ze droeg een kort blauwgroen rokje met een bijpassende sweater, een set die al jarenlang in haar kast hing. Pure vintage dus. ‘We staan in een of ander donker steegje in Tokio naar een deur te staren.’

Iseul voelde zich niet op haar gemak door dure cadeaus en het pronken met dure spullen. Natuurlijk droeg ze de outfits die Ha Jun voor haar uitkoos en glimlachte ze voor de camera's, maar als de fotoshoot of het concert afgelopen was, gaf ze alles met plezier weer terug.

‘Ha Jun, ik dacht dat je ons naar een superchique modeontwerper zou brengen,’ zei Iseul met een blik in haar ogen die duidelijk maakte dat ze op het tegendeel hoopte. ‘Dit adres kan niet kloppen. Normaal gesproken vind je een superchique ontwerper achter een superchique deur.’

‘Geduld, dames,’ zei Ha Jun terwijl hij naar de deur keek op zoek naar... iets.

Song Yi zag een zwart puntje dat op ooghoogte in het hout was aangebracht. Het had de grootte en de vorm van een spin. Ze wees ernaar en Ha Jun knikte alsof hij het al had gezien.

‘Zullen we naar binnen gaan?’ vroeg Song Yi.

‘Waarom heb je zo’n haast, *noona*, zusje?’ vroeg Ha Jun aan Song Yi, terwijl hij in zijn leren schoudertas naar zijn papieren en pennen zocht. ‘Mijn leermeester zegt altijd dat de langzaamste vis het laatst wordt opgegeten.’

Song Yi rolde met haar ogen. ‘Je nieuwe vechtsportleraar kent wel erg veel spreekwoorden,’ zei ze. ‘Wat betekent dat trouwens? Wie is die langzaamste vis?’

Ha Jun haalde zijn schouders op. ‘Dat weet ik niet precies,’ gaf hij toe. ‘Maar mijn leermeester zegt dat het me langzamerhand duidelijk zal worden.’

Song Yi begon te lachen. ‘Je bent verschrikkelijk.’

‘Nee hoor, ik ben geweldig,’ antwoordde Ha Jun. Hij gaf de meisjes ieder een vel papier.

‘Wat is dit?’ vroeg Song Yi terwijl ze het document begon te lezen. ‘Een geheimhoudingsverklaring?’

Ha Jun deed pennen uit. ‘Precies,’ zei hij. ‘Het is een standaard geheimhoudingsverklaring. ALIBI gebruikt die voortdurend om zichzelf te beschermen. Hierin staat dat jullie niemand mogen vertellen wat jullie hier zien. Alles wat op deze plek gebeurt, blijft op deze plek.’

‘Aangezien we niet weten wat voor plek dit is, vind ik het geen probleem om het geheim te houden,’ zei Iseul. Ze zette haar handtekening.

‘Mysterieus,’ zei Willow. ‘Ik hou wel van een beetje mysterie.’ Ze ondertekende het document en gaf het terug aan Ha Jun.

Song Yi aarzelde. Waarom zou iemand deze plek geheim willen houden? Wat was er achter die eenvoudige deur? 'Er is maar één manier om daarachter te komen,' mompelde ze terwijl ze haar handtekening zette.

Ha Jun schoof de vellen papier onder de deur door en wachtte. Binnen klonk geritsel en even later plingde zijn telefoon omdat hij een bericht kreeg.

'Alles komt helemaal goed,' zei hij met een ondeugende grijns. 'En let nu op.' Ha Jun boog zich naar voren en hield zijn oog vlak voor het spinachtige puntje in de deur. Meteen daarna ging het slot met een galmende klik open.

'Wat is dat nu weer?!' riep Iseul. Ze duwde Ha Jun opzij om de verborgen scanner te bekijken. 'Wow, een infraroodcamera met hoge resolutie die een foto van het netvlies maakt. Daarna worden de gegevens omgezet in een digitale code die is geprogrammeerd om de deur te openen. Wat ontzettend gaaf!' riep ze enthousiast.

'Kom, laten we gaan.' Ha Jun gebaarde met een glimlach dat de meisjes naar binnen moesten gaan.

Willow en Iseul waren de eersten en keken om zich heen in de lege zaal.

Song Yi bekeek de ruimte voorzichtig voordat ze een stap naar binnen zette.

De zaal had een grijze, betonnen vloer en er stonden helemaal geen meubels in. Het gedempte licht gaf

de ruimte iets griezeligs. De sfeer was een beetje onheilspellend. Song Yi streek een lok van haar bruine haar, dat tot haar schouders kwam, achter haar oor. Er liep een rilling over haar rug.

‘Waar zijn we?’ vroeg Song Yi en ze draaide zich om naar haar broer, die de deur nog steeds openhield.

‘Dit wordt de mooiste dag van je leven,’ verzekerde Ha Jun haar.

‘Dat moeten we nog maar zien,’ antwoordde Song Yi, nog steeds argwanend.

‘Vertrouw me gewoon,’ zei Ha Jun terwijl hij haar naar binnen volgde.

‘Weten jullie wat deze dag nog beter zou maken?’ vroeg Song Yi aan haar vriendinnen.

‘Gemberthee met citroen?’ vroeg Willow.

‘Een videogamemarathon?’ probeerde Iseul.

‘Ik heb een ander idee...’ Song Yi hief haar handen, kromde ze alsof het kattenklauwen waren en begon op haar tenen naar haar broer toe te sluipen.

‘Nee!’ protesteerde Ha Jun. ‘Nee, Song Yi, niet vandaag!’

‘Het zou zo jammer zijn om deze grote lege zaal niet te gebruiken.’

Song Yi liet haar tas op de betonnen vloer vallen, was met één krachtige sprong bij Ha Jun, sloeg haar arm om zijn nek en nam hem in een wurggreep. Plagerig wreef ze met haar knokkels over zijn kortgeknipte zwarte haar.

‘Song Yi! Stop daarmee!’ hijgde hij terwijl zijn hoofd gevangen zat en hij wild met zijn benen spartelde. ‘Onze kleren worden vies. Houd je bij songteksten schrijven! Je bent een dichter, geen vechter.’

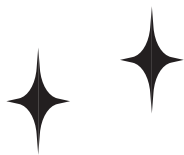
‘Ik ben allebei!’ Ze lachte en liet hem los. ‘Je doet alsof je een belangrijke manager bent, maar we weten allemaal dat je gewoon mijn kleine broer bent die doet alsof hij volwassen is.’ Song Yi hief haar handen in een taekwondohouding en begon om Ha Jun heen te dansen. ‘Laat maar eens zien wat die nieuwe vechtsportleraar je geleerd heeft.’

‘Ha Jun kan het niet laten om te vechten,’ zei Willow. Ze deed een stap naar achteren om ruimte te maken.

‘En Song Yi houdt er niet van om te verliezen,’ voegde lseul eraan toe terwijl ze veilig naast Willow bij de dichtstbijzijnde muur ging staan.

Ha Jun haalde diep adem. ‘Noona, ik ben misschien jonger dan jij, maar ik ben groter en sterker,’ zei hij. Met één hand greep hij de uitgestoken arm van zijn zus en draaide die naar achteren en tegelijkertijd omhoog. Song Yi liet zich vallen, waardoor ze op de grond belandden en als een bal met twee koppen door de zaal rolden.

‘Ik denk dat Song Yi deze keer gaat winnen,’ zei Willow. Ze draaide een van haar lange, blond geverfde vlechten om haar vinger. Onderaan haar vlechten zaten roze strikken die bij haar broek pasten. Als Willow haar eigen stijl mocht bepalen, droeg ze graag een

strik in het haar. Of een paar strikken die in elkaar waren gedraaid.

‘Ben je nu aan het gokken of is dit een van je intuïtieve voorspellingen?’ vroeg Iseul. ‘Ik wed niet als het om jouw intuïtie gaat.’

‘Het is gewoon een feit. Song Yi plaagt Ha Jun graag met zijn nieuwe leermeester, maar haar broertje wordt steeds beter in vechtsporten,’ zei Willow.

‘Dat is maar goed ook,’ zei Iseul. ‘Song Yi kan waanzinnig goed vechten.’

Op dat moment gingen de felle plafondlampen aan, waardoor de regenboogkleurige strengen die in Iseuls haar waren gevlochten glansden. In het harde gele licht werd duidelijk dat Song Yi boven op Ha Jun zat, die op zijn rug lag.

‘Geef je je over?’ vroeg ze aan haar broer. Ze waren te veel verdiept in hun gevecht om het felle licht op te merken.

‘Nooit van...’ begon hij, maar hij stopte abrupt toen hij plotseling Yumi Kondo zag staan, de beroemdste modeontwerper van Japan. Ze keek streng en ze fronste haar voorhoofd.

‘Kinderen!’ Ze vertrok geen spier. Haar ogen boorden zich als lasers in die van Ha Jun en Song Yi. ‘Sta op,’ zei ze met een zachte, maar bevelende klank in haar stem.

Ha Jun en Song Yi sprongen overeind. ‘Sorry, sorry, sorry.’ Ha Jun maakte bij iedere sorry een buiging en ontweek Yumi Kondo’s blik.

Yumi Kondo droeg haar haar in een strakke knot, waardoor haar huid naar achteren werd getrokken en het moeilijk was haar leeftijd te schatten. Ze zou net zo goed twintig als zestig kunnen zijn.

‘Sorry,’ zei Song Yi. ‘Ik dacht dat dit uitstapje weer een van Ha Juns grappen zou zijn.’ Ze keek naar het gezicht van haar broer, dat rood was van schaamte. ‘Hij haalt heel vaak grappen uit.’

‘Ik heb ook een jongere broer,’ zei Yumi Kondo.

Er viel een ongemakkelijke stilte in de zaal. Geen van de K-popsterren durfde iets te zeggen of zelfs maar te bewegen.

Ha Jun bleef diep voorover gebogen staan.

Na een lange stilte wenkte Yumi Kondo zwijgend met haar vinger naar Willow en Iseul dat ze dichterbij moesten komen. ‘Laat me jullie eens bekijken.’ Ze maakte een draaiend gebaar met haar vinger. Willow en Iseul gehoorzaamden en draaiden langzaam rond hun as alsof ze marionetten aan de touwtjes van de beroemde ontwerper waren. De modeontwerper bleef onafgebroken naar hen kijken.

‘Dit komt helemaal goed,’ zei Yumi Kondo. Ze knipte met haar vingers. Een jonge man van een jaar of twintig kwam binnen via een zijdeur die zo naadloos in de muur was verwerkt dat niemand die in het schemerige licht had opgemerkt. Hij droeg zwarte kleding, alsof hij in de achtergrond wilde opgaan, en zijn inktzwart geverfde haar gaf hem het uiterlijk van een schaduw.

Hij duwde een kledingrek op zilverkleurige wielen voor zich uit. Wat er aan de hangers hing, was verborgen in kledinghoezen met ritsen.

Song Yi bedacht dat hij een uitstekende toneelknecht zou zijn. Hij zou de podiumstukken en rekwisieten kunnen verplaatsen zonder dat iemand hem zag.

Hij reed het rek tot midden in de zaal en gaf Yumi Kondo een afstandsbediening. Song Yi zag hoe de ontwerpster het apparaat verborg in de mouw van haar eenvoudige zwarte kimono, die tot de vloer kwam. Ze trok de zwarte ceintuur rond haar middel strakker aan.

Song Yi had het vreemde gevoel dat Yumi Kondo's zelfverzekerdheid gespeeld was. Het was moeilijk te weten wat er echt in haar omging.

‘Dit is mijn stagiair Minato Sato,’ zei Yumi. ‘Hij is verlegen en praat niet veel.’ Ze maakte een afwerend handgebaar alsof ze hem weg wilde sturen, maar was aan de andere kant duidelijk niet van plan het kledingrek zelf naar voren te rijden. ‘Ik heb unieke, gepersonaliseerde jasjes voor het concert van morgenavond ontworpen. Daaronder dragen jullie strakke zwarte bodysuits zodat alle aandacht naar de jasjes gaat, die dat volledig verdienen. Dankzij mij gaat ALIBI schitteren in Japan.’

Minato ritste de eerste kledinghoes open, haalde het jasje eruit en wenkte Willow en Iseul. Het jasje van Willow was felblauw met een geborduurd dessin op de mouwen. Aquamarijnblauw was haar fankleur...

Ze sprong naar voren. 'O!' riep ze. 'Er zijn kristallen in de stof genaaid.' Ze streek met haar hand over het jasje terwijl ze de stenen bekeek. 'Blauwe kantagaat voor waarheid en communicatie. Rozenkwarts voor liefde, voor anderen en voor jezelf.' Ze hield haar hand stil. 'Lapis lazuli zorgt voor vriendschappen voor het leven.' Willows ogen straalden van blijdschap terwijl ze zich naar Yumi Kondo omdraaide. 'Het is perfect. Het voelt alsof u precies weet wat ik diep vanbinnen voel.'

Yumi Kondo knikte. 'Dat is ook zo.'

Minato haalde het tweede jasje tevoorschijn. De zilveren kleur was zo puur dat die bijna doorschijnend leek. Hij liet Iseul het verborgen schakelaartje zien om de ingebouwde minilampjes te bedienen die in de glanzende stof waren verwerkt. 'Yumi Kondo heeft dit voor jou voor ogen gehad.'

Het viel Song Yi op dat hij 'voor ogen gehad' zei en niet 'genaaid' of 'ontworpen'. Ze vroeg zich af wie de jasjes in werkelijkheid had genaaid. Was dat Minato? Of had iemand anders de stof met de hand gestikt en de knopen eraan gezet?

'Het is chroom, mijn fankleur!' Iseul zette het schakelaartje in haar jasje om. 'En er zitten ledlampjes in!' riep ze, terwijl het jasje begon te schitteren en te gloeien. Iseul kon de kleuren, patronen, snelheid en het ritme van de knipperende lichtjes zelf regelen. 'U weet ook wat ik diep vanbinnen voel!' Ze rende met gespreide armen naar Yumi Kondo toe om haar te omhelzen, maar

de ontwerper deed snel een stap naar achteren.

Iseul liet haar armen zakken en deed alsof het haar niets kon schelen. 'Ik bedoel, tja, bedankt voor het kostuum.'

Eindelijk haalde Minato het derde jasje voorzichtig tevoorschijn. Hij nam er meer tijd voor en ging er zorgvuldiger mee om dan met de andere twee.

Song Yi hield haar adem in terwijl ze wachtte tot het werd onthuld. Nu de andere jasjes perfect bleken voor haar vriendinnen, vroeg ze zich af hoe dat van haar zou zijn.

Het eerste wat haar opviel was de rode kleur. Fel robijnrood.

Dat was haar fankleur, iets wat Song Yi altijd vreemd had gevonden. In haar vrije tijd droeg ze liever lichte, zachte kleuren en absoluut niets wat glinsterende en zo opvallend was als het jasje dat Minato haar voorhield. Ze wilde dat haar stem en danspassen de aandacht trokken in plaats van haar kostuum.

Maar er was iets bijzonders aan dit jasje wat haar sprakeloos maakte.

De robijnrode pailletten fonkelden en vormden patronen die voor anderen onzichtbaar zouden zijn, maar niet voor Song Yi.

Haar ontging nooit iets. Als er een losse draad aan het jasje had gezeten of een paillet op de verkeerde plek was genaaid, dan had ze dat gezien. Dat zorgde ervoor dat ze een fantastische leider van hun K-popgroep was.

Ze zag zelfs de kleinste foutjes in hun choreografie. In haar hoofd kwamen de ritmes en songteksten perfect synchroon samen. Als er iets niet klopte, was Song Yi altijd de eerste die dat ontdekte. Haar oog voor detail maakte haar ook perfect voor ALIBI's geheime leven buiten het podium.

Song Yi verweet het zichzelf dat ze de verborgen deur achter in de studio, waardoor de ontwerper was binnengekomen, niet had gezien. Ze had haar ogen de tijd moeten geven om aan het schemerige licht te wennen. Ze had zich laten afleiden door haar broer terwijl ze had moeten zien dat de zaal meer was dan die leek. Ze hoopte dat het geen teken was dat ze haar scherpte verloor.

Voorzichtig trok Song Yi het jasje aan.

‘Je mag erin dansen en zingen, maar je mag er niet in gaan zitten,’ zei Yumi Kondo.

‘Waarom niet?’ vroeg Song Yi. Ze was benieuwd naar de reden van die waarschuwing.

‘Omdat ik het zeg.’ Yumi Kondo streek de schouders van het jasje glad en deed een stap naar achteren.

Het jasje was misschien iets te opvallend naar haar smaak, maar Song Yi moest toegeven dat het op de een of andere manier perfect was. Het was zelfs meer dan perfect: alle pailletten, alle steken vormden samen een volmaakte harmonie. Song Yi wist dat er meer achter het jasje schuilging dan alleen de vorm en de stijl. Ze had gezien dat Minato Yumi Kondo een afstandsbediening

had gegeven. Nu keek ze naar het kleine zwarte kastje in Yumi Kondo's hand.

Yumi Kondo volgde haar blik. Haar ogen leken te... glimlachen?

'Wil je het jasje in zijn volle glorie zien?' vroeg de ontwerper.

'Absoluut!' antwoordde Song Yi. Haar stem verraadde haar opwindning.

Yumi Kondo drukte op een knop. Een van de spots aan het plafond zakte naar beneden. De lichtbundel viel op de glitters en pailletten en veranderde het jasje van een mooi kostuum in iets spectaculairs.

Song Yi betekent 'één bloem', maar dat had nooit een bijzondere betekenis voor haar gehad. Tot dit moment. Toen het licht op het jasje viel, stegen robijnrode slierten van het rugpand op, als holografische rook die door de lucht zweefde.

De holografische afbeelding draaide om Song Yi heen tot ze was omhuld door een reusachtige karmozijnen rode *mugunghwa*, de nationale bloem van Zuid-Korea. Elk bloemblaadje ontvouwde zich in een langzaam ritme waarvan Song Yi wist dat het tel voor tel overeenkwam met hun populairste nummer van hun nieuwe album: een dansnummer met de titel *Red Pulse*.

'Laat de jasjes maar zien,' zei Yumi Kondo.

De drie K-popsterren van ALIBI gingen naast elkaar onder de spot staan en terwijl ze begonnen te zingen dansten ze de inmiddels beroemde choreografie.

